

Za profesorem MUDr. Zdeňkem Kojeckým, DrSc. (nar. 28. 10. 1913 v Kelči na Moravě, zemřel 21. 2. 2008)

J. Ehrmann

Za velké účasti zástupců akademické obce Univerzity Palackého, Lékařské fakulty a Fakultní nemocnice Olomouc, odborných společností a spolků a široké veřejnosti, jsme se ve čtvrtek 28. února 2008 rozloučili s panem profesorem MUDr. Zdeňkem Kojeckým, DrSc., emeritním přednostou II. interní kliniky Lékařské fakulty UP v Olomouci. „Loučíme se s člověkem, který zůstane v povědomí a v srdcích nejbližších především tatínkem, dědečkem a pradědečkem. Současně nás ale také opouští člověk, který se pro širokou obec stal nezapomenutelnou osobností“. To byla slova, kterými se doc. MUDr. Vlastimil Procházka, Ph.D., současný přednosta II. interní kliniky, ve smutečním projevu s profesorem Kojeckým loučil.

Laudatio k devadesátinám pana profesora odeznělo na stránkách tohoto časopisu před 5 lety. „Nestor československého vnitřního lékařství a gastroenterologie zvláště, stále plný elánu a duševní svěžesti, se dožívá

90 roků“. Tak to bylo napsáno před 5 lety. Duševní svěžest a fyzická kondice neopouštěly pana profesora ani s ubíhajícími dalšími roky života a všichni jsme se těšili na oslavu jeho 95. narozenin. Do toho však jako blesk vstoupila zákeřná nemoc, které pan profesor po 6 měsících podlehl.

Jako lékař, učitel a vědec vždy zdůrazňoval celostní pohled na nemocného. Této zásadě zůstal věrný i v konci svého vlastního života. Zemřel s hrдостí univerzitního profesora, který si byl vědom všeho, co dokázal ve vědě, v učitelském úřadě a ve starostlivosti o zdraví tisíců nemocných. Ale zemřel také s pokorou odrážející jeho velké lidství.

Prof. Kojecký se narodil v učitelské rodině a jako výborný gymnaziální student přišel studovat medicínu na Lékařskou fakultu do Brna, kde v roce 1938 s vyznamenáním promoval. Po promoci krátce působil v nemocnici v Hranicích na Moravě, aby pak přešel na interní oddělení tehdejších Zemských ústavů v Olomouci. V letech 1945–1946 studoval jako stipendista v Paříži. Po obnovení Univerzity Palackého v Olomouci se podílel na jejím budování a zejména, coby nejbližší spolupracovník prof. Blatného, na obnovení I. interní kliniky. V roce 1953 byl jmenován docentem vnitřního lékařství a po odchodu prof. Amerlinga do důchodu se stává přednostou II. interní kliniky Lékařské fakulty UP, v jejímž čele stál až do roku 1983. Jeho hlavním cílem bylo vybudovat kliniku, která by byla všeobecně respektovaným klinickým interním pracovištěm a fundovaným centrem gastroenterologie v naší zemi. Výběrem

schopných a pro vědu zaujatých spolupracovníků, zřízením výzkumného laboratorního oddělení a hlavně prosazením stavebních rekonstrukcí celé budovy s moderním technickým vybavením se mu to podařilo.

Vědeckovýzkumný zájem profesora Kojeckého byl od samého počátku orientován na gastroenterologii a výživu. Své poznatky přednesl na mnoha kongresech a sympozích u nás nebo v cizině a publikoval je ve více než 200 původních pracích v našich i zahraničních odborných časopisech. Do análů České a Slovenské gastroenterologické společnosti se však zapsal hlavně tím, že stál v jejím čele v období let 1964–1969. Stal se prezidentem VIII. gastroenterologického a I. endoskopického kongresu ASNEMGE a ESGE, který se v roce 1968 konal v Praze. Byl čestným prezidentem OMGE (1974) a kromě funkcí v gastroenterologické společnosti byl rovněž členem předsednictva České lékařské společnosti J. E. Purkyně a zastával četné další funkce ve vědeckých společnostech a redakčních radách odborných časopisů.

Z jeho školy vyšli 2 profesori, habilitovalo se 12 docentů, pod jeho vedením získalo 16 lékařů vědeckou hodnost kandidáta věd a jeden doktora věd. Atestaci z vnitřního lékařství 2. stupně, případně nástavbovou atestaci z gastroenterologie získalo za období, kdy byl pan profesor v čele kliniky, 38 lékařů, z nichž 7 se stalo později primáři interních oddělení v blízkých, ale i vzdálených nemocnicích. Tato úctyhodná bilance odráží mimořádné pedagogické, vědecké ale i organizační schopnosti profesora Kojeckého.

I po odchodu do důchodu pravidelně přicházel na kliniku, často jsme jej vidali v knihovně, jak studuje nebo píše odborné práce, připravuje přednášky, píše recenze či oponentské posudky. Ještě před několika měsíci odeslal spolu s profesorem Koďouskem redakci Vnitřního lékařství rozsáhlý recenzní článek o Whippleově chorobě.

Pro něj s typickým elánem se ujal přípravy a koordinace vědeckých programů pracovních schůzí Sekce dějin lékařství Vlastivědné společnosti muzejní v Olomouci, sdružení s velmi dlouhou tradicí. Měl velkou zásluhu, že tyto „páteční“ přednáškové podvečery se staly atraktivní i pro mladé lékaře.

Jeho zájmy se však netýkaly jen medicíny. Byl výborným znalcem umění,

zejména malířství. Na výstavy jezdil i do vzdálených míst. Byl ale také vášnivým sportovním divákem a olomoucký fotbalový klub Sigma měl v něm věrného příznivce. Ale i v jiných oblastech byl olomouckým patriotem v tom nejlepší slova smyslu.

Profesor Kojecký byl v jednání vždy věcný a to vyžadoval i od ostatních. Řčení „zanechte preludií a mluďte konkrétně“ bylo pro něj typické. Nebyl ale chladný. Čím déle jsme jej znali, tím více vynikala jeho opravdová lidskost a skromnost. Možná, že k takovým vlastnostem přispělo i to, že sám musel i v osobním životě překonávat složité situace. Radostí mu však byly děti, syn matematik, dcera lékařka,

a dále pět vnuků, jeden je již úspěšný chirurg a čtyři právnická.

Lékařská obec ztrácí v profesoru Kojeckém významného vědce, pedagoga a lékaře, ale také vzácného člověka, který však jen zřídka dával nehlédnout do svého nitra, plného neokázalého lidství. Tak si jej budeme pamatovat. Tak budeme vnímat slova „čest Vaší památce, pane profesore“.

Za žáky pana profesora Kojeckého

prof. MUDr. Jiří Ehrmann, CSc.

www.fnol.cz

e-mail: ehrmannj@fnol.cz

Doručeno do redakce: 5. 3. 2008

www.csnn.eu